

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa "E." spółki z o.o. w P.  
przeciwko C. spółce z o.o. w C.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie

jej do rozpoznania wskazał występowanie na tle tej sprawy istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Pierwsze zagadnienie prawne ma dotyczyć tego, czy wykładając treść dokonanej przez strony czynności prawnej, gdy nie jest ona jednoznaczna, to sąd raczej powinien zmierzać w kierunku przyjęcia, że strony posłużyły się konstrukcją kodeksową (tu: art. 392 k.c.), czy pozakodeksową (tu: przystąpienie do długu). Zagadnienie to nie wymaga jednak wyjaśnienia, bo przy wykładni umowy nie ma znaczenia, czy przyjmie się konstrukcję kodeksową, czy pozakodeksową - obie są „równoprawne”, a istotne w świetle art. 65 k.c. jest ustalenie zgodnej woli stron. Co więcej, zagadnienie to nie powstaje na tle tej sprawy, ponieważ art. 392 k.c. dotyczy umowy między dłużnikiem a osobą trzecią, gdy tymczasem w ugodzie, z której wywodzone roszczenia są przedmiotem sporu, brały udział trzy strony, co jest typowe właśnie dla konstrukcji przystąpienia do długu przez osobę trzecią. Drugie zagadnienie prawne, jak się wydaje, bo nie zostało w skardze kasacyjnej jasno ujęte, dotyczy tego, czy wykładając treść tej samej czynności prawnej, co do niektórych kwestii można dawać pierwszeństwo wykładni literalnej, a co do innych wykładni funkcjonalnej. Znow odpowiedzi twierdząca nie budzi wątpliwości - celem wykładni treści czynności prawnej (tu: ugody) jest rekonstrukcja zgodnej woli stron z chwili jej zawarcia, która to wola w niektórych aspektach lepiej, a w innych gorzej może zostać oddana przez treść (brzmienie) tej czynności. Trzecie zagadnienie prawne nie występuje natomiast na gruncie tej sprawy, bo wywodzi się z założenia, że w tej sprawie zawarto umowę z art. 392 k.c., gdy tymczasem sądy przyjęły mechanizm przystąpienia do długu. Z taką kwalifikacją prawną można polemizować w ramach zarzutów kasacyjnych, jednakże nie ma ona abstrakcyjnego i generalnego charakteru pozwalającego na traktowanie jej jako zagadnienia prawnego mającego uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania

as]

jw

